

De vloed, de raaf en de duif

‘En de ark bleef in de zevende maand, op de zeventiende dag van de maand, vastzitten op het gebergte van Ararat. En gaandeweg werd het water minder, tot aan de tiende maand. In de tiende maand, op de eerste dag van de maand, werden de toppen van de bergen zichtbaar. En het gebeurde na verloop van veertig dagen dat Noach het venster van de ark, dat hij gemaakt had, opendeed. En hij liet een raaf los, die heen en weer bleef vliegen totdat het water van boven de aarde opgedroogd was. Daarna liet hij een duif van bij zich los om te zien of het water op de aardbodem afgenomen was. Maar de duif vond geen rustplaats voor de holte van haar voet; daarom keerde zij naar hem terug in de ark, want het water stond nog boven heel de aarde. Hij stak zijn hand uit, pakte haar en bracht haar bij zich in de ark’.

Genesis 8:4-9

Inleiding

Als we de passages rond de uitdrukking *'heel de aarde'* in de eerste hoofdstukken (Gen. 1:29; 7:3; 11:8, 9) van het boek Genesis doornemen, lijkt het erop dat er echt universele dingen verschijnen in karakter en ook in de toepassing in verband hiermee. Deze passage zegt dat de wateren op heel de aarde waren. Er zijn verschillende praktische, algemene punten voor de stand van zaken hier beneden; en allereerst zou ik willen wijzen op twee belangrijke aspecten die plaatsvonden op het kruis waaraan onze dierbare Verlosser stierf.

1. De diepe wateren van de zondvloed spreken van het oordeel over de wereld (Gen. 6:17). Door de dood van onze Heiland bleek de wereld een geoordeeld

systeem te zijn (Joh. 12:31). De dood van Christus heeft de wereld in al haar zondigheid volledig blootgelegd en haar rechtvaardig veroordeeld; het oordeel van de wereld en van haar overste zijn onlosmakelijk met elkaar verbonden, want de satan is nu buitengeworpen (Joh. 12:31). De wereld en de satan worden gezien als geoordeeld, vanwege de verheerlijking van Christus, Die *'de overheden en de machten heeft ontwapend en openlijk tentoongesteld, en door het kruis over hen heeft getriomfeerd'* (Kol. 2:15). Wat de wereld betreft, levert de komst van de Heilige Geest en Zijn wonen in de gelovigen een duidelijk bewijs dat de wereld geoordeeld is (Joh. 16:8-10). Zijn aanwezigheid is een demonstratie tegenover de wereld van het oordeel over de zonde, de triomf van de Verlosser en de nederlaag van de grote vijand van God en van de mensen. Door de genade van God werd de wereld rechtvaardig geoordeeld als geheel verdorven bij de dood van Christus; toch vond er ook een wonderbare verlossing plaats voor de gelovigen.

2. Dit leidt tot een tweede punt met betrekking tot het werk van Christus. Zoals Galaten 1:4 zegt: *'Die Zichzelf gegeven heeft voor onze zonden, opdat Hij ons zou ontrukken aan de tegenwoordige slechte wereld, overeenkomstig de wil van onze God en Vader'*. Niets veroordeelt de wereld zo rechtvaardig en verlost ons zo door Gods genade. Christus trekt ons uit de wereld, terwijl we er nog in zijn! Dit betekent een complete verlossing: 'Zij zijn niet van de wereld, zoals ik niet van de wereld ben' (Joh. 17:16). Wij zijn uit de wereld verlost door de dood van Christus. U bent met Christus aan de elementen van de wereld afgestorven (Kol. 2:20). Evenzo was Noach veilig in de ark, hoewel hij omringd was door een geoordeelde wereld – hij was in de wereld maar niet van de wereld.

De raaf

In de geestelijke toepassing van de raaf en de duif wil ik laten zien hoe de twee respectievelijk de oude en de nieuwe mens voorstellen. Eerst werd de raaf uitgezonden. Deze zwarte vogel is berucht, omdat hij zich voedt met het vlees van kadavers (Job 38:41; Ps. 147:9). Hij geeft op treffende wijze de aard van de zonde weer, die in elk individu aanwezig is. Het is belangrijk op te merken dat het vlees in de gelovige niet beter is dan het vlees in welke zondaar dan ook. Nergens in de Bijbel heiligt God het, of kan Hij het op enigerlei wijze verbeteren. Het is een hopeloos verdorven zaak, die door God is geoordeeld en met Christus ter dood is gebracht (Rom. 6:7).

Zo zijn wij bevrijd van de zonde om voor God te leven, door de opstanding van Jezus Christus. Toch is het vlees nog steeds in ons aanwezig en kan het allerlei kwaad veroorzaken, als we het voeden. Daarom kunnen we de rusteloze raaf – genietend van de doodsheid die de veroordeelde wereld te bieden heeft, maar die nooit voldoening schenkt (de raaf bleef heen en weer vliegen) – toepassen op de zonde die in ons woont. Wij moeten die niet voeden of zelf proberen te bestrijden. Maar: ‘Wandel door de Geest, en u zult de begeerte van het vlees geenszins volbrengen’ (Gal. 5:16). De raaf tekent het vlees ook als totaal nutteloos. Het geestelijke is niet eerst, maar het natuurlijke. De raaf was het eerste wezen dat Noach uit de ark liet. De Schrift vertelt ons duidelijk dat het vlees geen enkel nut heeft (Joh. 6:63).

De duif

De duif (hier heel toepasselijk voor het eerst genoemd) wordt uitgezonden in verband met Noach (Gen. 8:8). Jezus zegt tegen de Vader: ‘Ik bid voor hen. Ik bid niet voor de wereld, maar voor hen die U Mij gegeven hebt, want zij zijn van U’ (Joh. 17:9). Zeker kan de duif worden gezien als een prachtige voorstelling van de nieuwe mens, die volgens God is geschapen in waarachtige gerechtigheid en heiligheid (Ef. 4:24). De duif wordt elders gekarakteriseerd als onschadelijk en als een uitdrukking van liefde. Wat is het heerlijk dat onze nieuwe natuur al de elementen van de vrucht van de Geest mag manifesteren:

1. Liefde.
2. Blijdschap.
3. Vrede.
4. Lankmoedigheid.
5. Goedertierenheid.
6. Goedheid.
7. Trouw.
8. Zachtmoedigheid.
9. Zelfbeheersing.

De duif wilde niets te maken hebben met het vuil van de wereld; ze vond geen rustplaats voor de holte van haar voet, want het water stond nog boven heel de aarde. De wereld was niet haar thuis. Wat zou dit ons moeten aanspreken! Waar zijn onze verlangens? Zijn we bezig met de dingen hier beneden? Is er iets hieronder dat blijvende aandacht en voldoening schenkt? Te midden van de duizenden aardse dingen kan de wereld niet één hemelse, blijvende vreugde geven, die past bij de nieuwe natuur. Nee, hier is niets te vinden om de nieuwe mens te bekoren. Alles

wat in de wereld is omvat de begeerte van het vlees, de begeerte van de ogen en de hoogmoed van het leven (1 Joh. 2:16).

En als de gelovige hierdoor nog niet voldoende gewaarschuwd is, wordt er gezegd dat alles wat in de wereld is uit de wereld is. Maar alles wat wij nodig hebben, is te vinden in Christus en Hij is in de hemel. Laten we nog aandachtiger kijken naar Hem, Die Stefanus heeft gezien! Onthoud het, beste vrienden: al de gelovigen hebben het grootste voorrecht de hemel geopend te zien, en daar de heerlijkheid van God en Jezus te zien! (Hand. 7:55).

Merk opnieuw op dat de duif geen rust had. Voor ons is het in acht nemen van een sabbatsrust in tegenspraak met een belangrijk principe in de Schrift. Toen de schepping voltooid was, was alles heel goed en compleet; en God rustte op de zevende dag. Merk op dat er in Genesis 2 voor de mens geen verordening is om dit na te leven; God Zelf rustte. Het is ook een rust ten opzichte van de schepping, een aardse rust. Zo is het ingesteld voor Israël, het aardse volk van God (Ex. 16).

Maar na de zonde werd Gods rust verbroken, en Christus zegt: 'Mijn Vader werkt tot nu toe en ik werk ook' (Joh. 5:17). God kan niet rusten zolang er zonde in de wereld is. Het duidelijke bewijs hiervan werd geleverd bij de dood van de Heere Jezus. Waar was Hij op de sabbatdag? Zijn lichaam lag in het graf! Het was voor God onmogelijk om de sabbat te vieren vanwege de zonde van de mens. Maar wat deed men op die dag? Men hield de sabbat! Omdat de mens weigerde zijn zonde te beseffen, zou hij zijn eigen sabbat hebben zonder God en zonder Christus. Ze hadden een aardse rust, waarbij ze de zevende dag vierden, die door de zonde was verstoord. De rust van Christus is de hemelse rust, gevierd op de eerste dag van de week. Dit is niet het einde van de oude schepping, maar het begin van iets nieuws. Het is perfect en voor altijd compleet, gebaseerd op de dood en opstanding van Christus. De hemelse rust is niet de voltooiing van de oude schepping, maar de voltooiing van de verlossing en het begin van de nieuwe schepping.

Voor Israël was de sabbat een test voor hun morele toestand, op basis van wat Israël voor God kon doen. Voor de gemeente is de dag van de Heere een bewijs van haar eeuwige aanvaarding, op basis van wat God voor ons heeft gedaan. Als men dus deze twee met elkaar verwacht, en van de eerste dag van de week een sabbat maakt – of zelfs maar aandringt op het handhaven van de sabbat –, vergeet men onze hemelse positie en keert men terug naar een aardse positie. Ik bedoel natuurlijk niet dat we niet op zaterdag of zondag vrij mogen nemen van ons werk, niets van die aard.

Ik wil de gelovigen alleen duidelijk maken dat de sabbat en de dag van de Heere twee heel verschillende dingen zijn. De dag van de Heere is een christelijk

voorrecht, om zich te verheugen en Christus te gedenken. Johannes was 'in de geest op de dag van de Heere' (Openb. 1:10). Het heeft niets te maken met het verlichten van ons fysieke werk. Paulus was erg bezorgd over de Galaten, die dagen en maanden en tijden en jaren observeerden (Gal. 4:10-11). Onthoud dat wij als gelovigen hemelse mensen zijn, vrij van de zonde en de wereld, en slaven van God geworden. De sabbat wordt echter niet voor altijd bedorven door de zonde; Israël zal opnieuw de sabbatdag vieren in het duizendjarig Vrederijk (Hebr. 4:9).

De raaf vond veel in deze dode wereld, maar de duif zocht maar één ding: *rust*. Dat zocht ook David: 'Eén ding heb ik van de HEERE verlangd, dát zal ik zoeken: dat ik wonen mag in het huis van de HEERE, al de dagen van mijn leven, om de lieflijkheid van de HEERE te aanschouwen en te onderzoeken in Zijn tempel' (Ps. 27:4). Christenvrienden, al het genot in dit leven is betrekkelijk. Het zal ons geen blijvende vrede of voldoening geven. Is Christus jouw enige verwachting? Hij geeft ons vrede (Joh. 14:27; 16:33).

De twee naturen zijn geheel verschillend. De ene schept behagen in, en voedt zich met de dood; terwijl de andere hier niets vindt om zich te bevredigen. De nieuwe natuur beseft dat al zijn behoeften volledig worden vervuld door Christus en Zijn werk. Buiten Hem is er niets dan de dood. Alle gemeenschap, liefde en vrede ligt besloten in Christus en Zijn werk, als onze Ark van de verlossing. Het is ons deel en onze rust.

De duif wordt met een doel in de wereld gezonden, en wij ook; maar we zijn hier maar tijdelijk. Het duifje gaf terug wat was meegenomen, en trok weer in de ark bij Noach. Op enig moment zullen we naar Hem terugkeren; spoedig zal Hij ons meenemen om bij Hemzelf te zijn!

